

Folketingets Europaudvalg
lov@ft.dk

Beskæftigelsesministeriet
Holmens Kanal 20
1060 København K

T +45 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748

J.nr. 2020-178
16. december 2020

Europaudvalget har i brev af 3. december 2020 stillet følgende spørgsmål nr. 4 til KOM (2020) 0682. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Morten Messerschmidt (DF).

Spørgsmål nr. 4:

” Er det ministerens vurdering, at forslaget betragtning 21 udgør en direkte indgriben i lønforhold i de lande, der i dag har en lovfastsat mindsteløn, jf. Impactdommen (C-268/06)? Kan ministeren i forlængelse heraf pege på lande, hvor direktivforslaget vil kunne ses som en direkte indgriben i lønfastsættelsen?

Svar:

Indledningsvis skal jeg henvise til regeringens grund- og nærhedsnotat om sagen, hvor det bl.a. fremgår, at regeringen er imod enhver regulering, der kan underminere den danske arbejdsmarkedsmodel – direkte eller indirekte. Jeg skal i den forbindelse henvise til svaret på spørgsmål 3, hvor jeg har oplyst, at artikel 11 eventuelt vil kunne betyde, at bestemmelserne møntet på lande med lovbestemt mindsteløn kan få afsmittende effekt i Danmark.

Betragtning 21 knytter sig til artikel 5. Det foreslås i bestemmelsens stk. 1, at ”medlemsstater med lovbestemte mindstelønninger træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at fastsættelsen og ajourføringen af de lovbestemte mindstelønninger styres af kriterier, der er fastsat for at fremme tilstrækkelighed med henblik på at opnå anstændige arbejds- og levevilkår, social samhørighed og opadgående konvergens.”

Af stk. 3 i artikel 5 fremgår, at medlemsstaterne skal anvende vejledende referenceværdier som rettesnor for deres vurdering af de lovbestemte mindstelønningers tilstrækkelighed i forhold til det generelle bruttolønniveau, f.eks. dem, der normalt anvendes på internationalt plan. Det forklares i betragtning 21, at indikatorer, der er almindeligt anvendt på internationalt plan, og som altså kan være en rettesnor, er 60 % af bruttomedianlønnen og 50 % af den gennemsnitlige bruttoløn.

Der er altså ikke efter artikel 5 pligt til at indføre en bestemt løn. Der er alene krav om vejledende referenceværdier, og de nævnte internationale indikatorer er alene eksempler.

Jeg skal imidlertid understrege, som også nævnt i svaret på EEU spørgsmål 3, at vi er generelt skeptiske over for, om der er hjemmel, uanset om direktivets bestemmelser er udtryk for direkte eller indirekte indgriben. I det svar har jeg også oplyst, at forslaget til artikel 6 om grænser for varierende og nedsatte satser eventuelt kan siges at være udtryk for direkte indgriben i lønfastsættelsen.

For fuldstændighedens skyld skal jeg henvise til, at Kommissionen i konsekvensanalysen til forslaget, side 4, har oplyst, at i 2019 var det alene i Portugal, at mindstelønnen levede op til begge referenceværdier, mens Bulgariens mindsteløn levede op til den ene værdi, nemlig 60 % af medianlønnen.

Den lovbestemte mindsteløn var under 50 % af medianlønnen i 9 lande (Estland, Malta, Irland, Tjekkiet, Letland, Tyskland, Nederlandene, Kroatien og Grækenland), og den var i tre af landene sågar under 45 % (Estland, Malta, Irland). I 7 lande var mindstelønnen under 40 % af gennemsnitslønnen (Estland, Malta, Irland, Tjekkiet, Letland, Ungarn og Rumænien).

Venlig hilsen

Peter Hummelgaard
Beskæftigelsesminister